Skarga wniesiona w dniu 19 września 2003 r. przez Telefon und Buch Verlagsgesellschaft m.b.H. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa T-322/03)

(2005/C 6/73)

(Język, w którym sporządzono skargę: niemiecki)

W dniu 19 września 2003 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Telefon und Buch Verlagsgesellschaft m.b.H., z siedzibą w Salzburgu (Austria), reprezentowanej przez adwokata H. G. Zeinera, przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą był również HEROLD Business Data GmbH & Co. KG (wcześniej – Harold Business Data AG), z siedzibą w Mödling, Austria. Telefon und Buch Verlaggesellschaft m.b.H. wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

— zmianę decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 19 czerwca 2003 r. w sprawach połączonych R 580/2001 i R 592/2001 w ten sposób, żeby wniosek o stwierdzenie nieważności wspólnotowego znaku towarowego WEISSE SEITEN zgłoszonego pod numerem 371.096 odrzucić w całości;

— ewentualnie, stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 19 czerwca 2003 r. w sprawach połączonych R 580/2001 i R 592/2001 i zobowiązanie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) do wydania po ewentualnym przeprowadzeniu postępowania uzupełniającego nowej decyzji i odrzucenie w całości wniosku o stwierdzenie nieważności wspólnotowego znaku towarowego WEISSE SEITEN zgłoszonego pod numerem 371.096; obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy, względem którego złożony został wniosek o stwierdzenie nieważności:	Słowny znak towarowy „WEISSE SEITEN" dla towarów i usług z klas 9, 16, 41 i 42 – wspólnotowy znak towarowy nr 371.096
Właściciel wspólnotowego znaku towarowego:	Strona skarżąca
Wnioskujący o stwierdzenie nieważności wspólnotowego znaku towarowego:	HEROLD Business Data GmbH & Co. KG
Decyzja Wydziału Unieważnień:	Częściowe stwierdzenie nieważności wspólnotowego znaku towarowego w odniesieniu do spisów telefonicznych według nazwisk w formie drukowanej lub na mediach elektronicznych (klasy 9 i 16), jak również w odniesieniu do wydania książkowego tychże spisów telefonicznych według nazwisk (klasa 41)
Decyzja Izby Odwoławczej:	Nieuwzględnienie odwołania
Podniesione zarzuty:	— Zarejestrowany znak towarowy posiada charakter odróżniający w znaczeniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94. — Zarejestrowany znak towarowy nie posiada charakteru opisowego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. c) dla żadnego z towarów lub usług zawartych w spisie towarów i usług. — Zarejestrowany znak towarowy nie stanowi oznaczenia używanego zwyczajowo w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. d).

Skarga wniesiona w dniu 23 września 2004 r. przez Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading BV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-382/04)

(2005/C 6/74)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 23 września 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Heuschen & Schrouff Oriental Foods Trading BV Dz siedzibą w Landgraaf (Niderlandy) reprezentowanej przez Hendrika Cornelisa De Bie, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 17 czerwca 2004 r. (REM 19/2002), w zakresie, w którym uznaje ona wniosek o umorzenie [należności] za bezzasadny;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca dokonuje przywozu papieru ryżowego, który był przez wiele lat deklarowany pod tym samym kodem CN. Zgodnie z rozporządzeniem nr 1196/97 Komisji z dnia 27 czerwca 1997 r. ([1]), towary te powinny być jednakże deklarowane pod innym kodem CN. Skarżąca podnosi, że w jej przypadku tak się nie stało. W przypadku tym zaistniała jednakże szczególna sytuacja, ponieważ niderlandzki urząd celny popełnił przy kontroli wiele błędów. Skarżąca wskazuje, że niderlandzki urząd celny nie zauważył nieprawidłowego zaklasyfikowania papieru ryżowego podczas różnych kontroli przeprowadzonych w okresie 8 miesięcy. Skarżąca wywodzi ponadto, że nie można jej zarzucić świadomego zachowania ani ewidentnego niedbalstwa.

Uzasadniając skargę, skarżąca podnosi naruszenie art. 239 rozporządzenia nr 2913/92 ([2]) błędną ocenę stanu faktycznego przez Komisję i brak uzasadnienia decyzji. Skarżąca podnosi również naruszenie zasady dobrej administracji i zasady równości, ponieważ we wcześniejszych decyzjach Komisja prezentowała odmienne stanowisko. Wreszcie, skarżąca podnosi naruszenie zasady proporcjonalności.

([1]) Rozporządzenie Komisji nr 1196/97 z dnia 27 czerwca 1997 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury Scalonej (Dz.U. L 170, str. 13).

([2]) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny.

Skarga wniesiona w dniu 27 września 2004 r. przez EnBW Energie Baden-Württemberg AG przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-387/04)

(2005/C 6/75)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 27 września 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga EnBW Energie Baden-Württemberg AG, Karlsruhe (Niemcy), reprezentowanej przez adwokatów C.-D. Ehlermanna, M. Seyfartha, A. Gutermutha und M. Wissmanna, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie na podstawie art. 231 WE nieważności decyzji Komisji z dnia 7 lipca 2004 r. w sprawie krajowego planu rozdzielania pozwoleń na emisję gazów cieplarnianych, notyfikowanego przez Niemcy zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE ([1]);

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca jest niemieckim przedsiębiorstwem energetycznym. W zakresie, w jakim elektrownie prowadzone przez skarżącą emitują gazy cieplarniane, podlegać ona będzie od dnia 1 stycznia 2005 r. wprowadzonemu przez dyrektywę 2003/87/WE wspólnotowemu systemowi handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych.

Skarżąca zaskarża decyzję Komisji zatwierdzającą, za wyjątkiem kilku nieistotnych dla niniejszej sprawy elementów, notyfikowany przez Niemcy krajowy plan rozdzielania pozwoleń na emisję gazów cieplarnianych. Skarżąca zaskarża w szczególności zawartą w planie zasadę przenoszenia, przyznającą operatorowi elektrowni, który zamyka starą instalację i zastępuje ją nową, przez okres czterech lat taką ilość pozwoleń, jaką otrzymałby dla zamkniętej instalacji. Zdaniem skarżącej prowadzi to do zawyżonego przydziału pozwoleń, który spełnia przesłanki udzielenia pomocy zawarte w art. 87 ust. 1 WE i nie może być uzasadniony. Odmienna ocena dokonana przez pozwaną w zaskarżonej decyzji dotknięta jest oczywistymi błędami w ocenie i nie wykazuje wystarczającego zbadania okoliczności faktycznych. Z tego powodu zaskarżona decyzja narusza art. 87 ust. 3 i art. 88 ust. 2 WE.

Ponadto pozwana zaniechała z naruszeniem art. 88 ust. 2 WE wszczęcia formalnej procedury udzielania pomocy, chociaż musiała mieć istotne wątpliwości co do zgodności tej zasady z Traktatem WE.

Poza tym zaskarżona decyzja narusza art. 9 ust. 3 i kryterium 5 załącznika III dyrektywy 2003/87/WE, ponieważ zawyżony przydział pozwoleń stanowi nieuzasadnione sprzyjanie konkurentom skarżącej, wzmocnione przez to, że przedsiębiorstwa, które tak jak skarżąca ze względu na wymogi prawne będą zmuszone do zamknięcia w bliskiej przyszłości elektrowni atomowych, są w nieuzasadniony sposób gorzej traktowane.

Zaskarżona decyzja narusza w końcu art. 253 WE ze względu na liczne poważne błędy w uzasadnieniu.

([1]) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE, Dz.U. L 275 z 25.10.2003, str. 32.